

3. Zarzut trzeci dotyczący popełnionego przez CEVA oszustwa i poważnych nieprawidłowości finansowych, które zostały stwierdzone w ramach audytu. Strona skarżąca twierdzi między innymi, że sądy francuskie stwierdziły, iż oszukańcze deklaracje dotyczące liczby godzin poświęconych na różne projekty, na które CEVA otrzymała dotacje z Unii Europejskiej, stanowią naruszenie przez nią spoczywających na niej obowiązków umownych. Wynika stąd zatem obowiązek zwrotu zaliczek przyznanych przez stronę skarżącą z uwagi na mające charakter oszustwa działania, jakich dopuściła się CEVA.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – EVH / Komisja

(Sprawa T-53/21)

(2021/C 138/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EVH GmbH [Halle (Saale), Niemcy] (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący wadliwości formalnej decyzji zatwierdzającej.
 - Połączenie M.8870, które zostało zatwierdzone przez stronę pozwaną i zostało zakwestionowane w niniejszej sprawie, zostało błędnie wyodrębnione z jednolitego całościowego połączenia E.ON SE (E.ON) i RWE AG (RWE), które rozgranicza etapy łańcucha wartości w przemyśle energetycznym. Cała transakcja była ściśle powiązana i oprócz przeniesienia spółki zależnej RWE innogy SE (innogy) do E.ON obejmowała również nabycie przez RWE aktywów wytwórczych E.ON (sprawa M.8871), które zostało oddzielnie zatwierdzone przez stronę pozwaną, oraz nabycie przez RWE 16,67% udziałów w kapitale zakładowym E.ON, które zostało zatwierdzone przez Bundeskartellamt. Ponadto pozwana nie przeprowadziła poważnych konsultacji ze skarżącą i uzasadniła decyzję zbyt późno oraz w sposób niewystarczający.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego ustalenia przez pozwaną stanu faktycznego.
 - Określając rynek właściwy produktowe w odniesieniu do dostaw energii elektrycznej i gazu dla niemieckich gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, pozwana nie zbadała, w jaki sposób, z punktu widzenia odbiorcy, jednorodność dóbr gospodarczych, jednolitość przeznaczenia i inne ważne czynniki w dostawach dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych wpływają na definicję rynków produktowe. W związku z tym niesłusznie uznała ona za odrębne rynki dostaw w ramach dostaw podstawowych i w ramach zamówień specjalnych.

- Definiując rynek geograficzny pozwana nie wyjaśniła, jak w ujęciu lokalnym kształtuje się strona podaży i popytu na dostawę dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, a tym samym błędnie rozpoznała rzeczywistą strukturę lokalną, która jest zróżnicowana według kodów pocztowych.
 - Jeżeli chodzi o warunki rynkowe na lokalnych rynkach gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, nie określono (prawidłowo) wiązania portfeli klientów E.ON i innogy w ich ustalonych obszarach dostaw, dominującej obecności E.ON w centralnych kanałach dystrybucji Google, Verivox i Check24 oraz jej zdolności do wypierania dostawców będących podmiotami trzecimi.
 - Dochodzenia w sprawie działalności sieciowej również były niewystarczające. Dotyczy to zarówno wysokiej penetracji rynku przez E.ON w zakresie zamówień na urządzenia sieciowe, usługi i technologie informatyczne oraz jej własnej oferty usług związanych z sieciami dla podmiotów trzecich w zakresie eksploatacji sieci dystrybucyjnych, jak i konkurencji w zakresie samych sieci dystrybucyjnych (tzw. konkurencji koncesyjnej). W szczególności przyszłe konsekwencje zniknięcia innogy jako konkurenta E.ON w konkurencji koncesyjnej nie zostały przewidziane lub zostały przewidziane nieprawidłowo.
 - Działalność innowacyjna na styku sprzedaży i działalności sieciowej zdominowanej przez E.ON została przeanalizowana jedynie wybiórczo, m.in. pod kątem znaczenia pomiarów jako czynnika otwierającego drzwi dla innowacyjnych rozwiązań produktowe oraz roli E.ON w tym zakresie. W odniesieniu do szybko rozwijającego się elektromobilności uwzględniono jedynie funkcjonowanie stacji ładowania na autostradach, ale jest to tylko część rynku. Ważne tematy przyszłości, takie jak big data i innowacyjne produkty (bundle), zostały omówione w bardzo skrótowy sposób.
 - Kontrola jako całość opierała się w sposób niedopuszczalny na ustaleniach z przeszłości. Nie określono skutków na najbliższe lata (np. ze względu na zwiększony niedobór wykwalifikowanych pracowników przy rozbudowie sieci, rosnące znaczenie danych itp).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana dokonała oczywiście błędnej oceny zgodności koncentracji z zasadami konkurencji, również z powodu braków w dochodzeniu.
- Pozwana popełniła oczywisty błąd przy definiowaniu rynku produktowe w zakresie sprzedaży na rzecz gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, nie definiując dostaw energii do gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych na podstawie dostaw podstawowych i specjalnych klientów kontraktowych jako jednego rynku.
 - Pozwana systematycznie błędnie interpretuje siłę rynkową E.ON w zakresie dostaw energii dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, ponieważ – z uwagi na fakt, iż jest ona już niesłusznie ograniczona do dostaw w ramach umów specjalnych – błędnie zakłada rynek krajowy zamiast wielości rynków lokalnych. W ten sposób pomija się (rosnący) udział E.ON w rynku lokalnym, który w wielu przypadkach wynosi 70 % i więcej.
 - Pozwana błędnie uznaje również za nie do zaakceptowania rozległą obecność i przewagę E.ON w konkurencji o koncesje sieciowe, przy czym w szczególności negatywne skutki konkurencyjne wyeliminowania konkurencji z innogy zostały błędnie ocenione.
 - Poprzez nieprawidłowe rozróżnienie pomiędzy różnymi rynkami produktowymi w zakresie pomiarów powoduje, że siła rynkowa E.ON nie jest uznawana, co oznacza również niedocenianie szkód konkurencyjnych dla innowacyjnej działalności. To samo dotyczy obszaru elektromobilności, gdzie dostrzega się jedynie wybiórcze negatywne konsekwencje dla funkcjonowania stacji ładowania na autostradach.
 - Pozwana popełnia oczywisty błąd, nie uwzględniając antykonkurencyjnych skutków, które wynikałyby z lepszego dostępu E.ON do jeszcze większej ilości danych.
 - Strona pozwana dokonała błędnej oceny, że podział etapów łańcucha wartości w przemyśle energetycznym pomiędzy E.ON i RWE, który został uzgodniony w ramach ogólnej koncentracji, stanowi ograniczenie konkurencji niezgodne z art. 101 TFUE.

- Wreszcie minimalne warunki narzucone przez pozwaną, które ograniczają się do niszowych na rynku niemieckim segmentów energii cieplnej i stacji ładowania na autostradach, nie są odpowiednie dla usunięcia istniejących problemów w zakresie konkurencji. Nie dotyczą one rynków, na które koncentracja wywiera wpływ i nie są istotne dla ochrony konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Stadtwerke Leipzig / Komisja

(Sprawa T-55/21)

(2021/C 138/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stadtwerke Leipzig GmbH (Lipsk, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – TEAG / Komisja

(Sprawa T-56/21)

(2021/C 138/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TEAG Thüringer Energie AG (Erfurt, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);